

gyvenimo prasmę ir nusimetė sunkią nuodėmės našta: „*Pasakyk sieloms, kur turi ieškoti paguodų, tai yra gailėstingumo tribunole; ten yra didžiausi stebuklai, kurie nepaliaujamai kartojasi.*“ (Dienoraštis 1448).

Paskutinįkart sustojus, kai jau iki Trakų buvo likę vos keli kilometrai ir dauguma piligrimų jau kovojo su nuovargiu, turėjome nuostabią galimybę atsigausti ir dalyvauti nuotaikingame klounų vaidinime. Piligrimų būryje tvyrojo žaisminga nuotaika ir skambėjo skardus juokas. Po vaidinimo paaiškėjo, kad šie klounai įprastai stengiasi pakelti nuotaiką ne piligrimams, o ligoninėje besigydantiems vaikams. Aktoriai kalbėjo, kad eiti į ligoninę tai lyg eiti į piligriminį žygį, nes ir ten bendraudami su vaikais sutinka Jėzų, o tai ir yra piligrimystės esmė: „Einame ne pas ligą, o pas vaiką – Dievo kūrinį“, – sakė jie.

Po gero ir linksmo poilsio visi pajudėjome į svarbiausią ir galutinį kelionės tikslą – į Trakų Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo bažnyčią, kur jau nuo XVI amžiaus žmones traukia stebuklingasis Dievo Motinos Lietuvos Karalienės paveikslas. Jis buvo vainikuotas 1718 m. rugsėjo 4 d. auksinėmis popiežiaus Klemenso XI dovanotomis karūnomis. Tai pirmasis Lietuvoje Šventojo Sosto oficialiai vainikuotas Marijos paveikslas. Prie bažnyčios visus jaunosius piligrimus plačiai šypsodamiesi pasitiko klebonas kun. J. Varaneckas ir Jo Eminencija kardinolas Audrys Juozas Bačkis, – jis aukojo iškilmingas šventąsias Mišias. Audringų plojimų, kaip simbolinio padėkos ženklų, šventų Mišių pabaigoje sulaukė vyskupas Arūnas Poniškaitis, išstvermingai ėjęs visą kelią ir klausęs piligrimų išpažinčių. Po šv. Mišių dar visų laukė gardsi vakarienė ir koncertas.

Dėkokime Dievui už šį dar vieną nuostabią tikėjimo vienybės ir bendrystės potyrį. Prašykime, kad Lietuvoje niekada nepritrūktų jaunų,

atsidavusių ir karštų širdžių, nešančių Gerąją Naujieną ne tik savo artimiesiems ir pažįstamiesiems, bet ir į visą pasaulį. Liudykime savo gyvą tikėjimą žvelgdami į Kristaus ir Marijos pavyzdį! Nebijokime ir eikime į priekį, nes kaip pasirodo, TIKĖJIMAS tai tik-ėjimas!

Klier. Valdemar Širvinski, I k.

IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO

„...apie pašaukim menui, poezijai ir Dievui“

Spalio 15 d. Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje įvyko seminariją jau baigusių ir joje dar tebestudijuojančių klierikų meno darbų parodos atidarymas. Paroda surengta minint atkurtosios Vilniaus seminarijos gyvavimo 20-ęti. Džiaugiamės galėdami publikuoti parodos atidarymo kalbą, kuria su mumis pasidalinti sutiko VI k. studentas klier. Valentin Dulko.

Kalba perskaityta Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje, per parodos „...apie pašaukimą menui, poezijai ir Dievui“ atidarymą.

Spėju, kad jeigu dabar paklausčiau p. Irenos (parodos sumanytojos), ar organizuojant šią parodą ir tariantis dėl darbų eksponavimo atsirado bent vienas, kuris drąsiai ir be didesnių diskusijų sutiko paskolinti savo darbus, matyt, sulaukčiau atsakymo, kad dauguma autorių labai nedrąsiai žiūrėjo į šį pasiūlymą. Ir ne be priežasties...

Kiekvienas iš čia eksponuojamų darbų nebuvo kuriami turint tikslą dalyvauti parodoje.

Tai darbai, kurie gimė užplūdus prisiminimams, jausmams, o galbūt buvo maldos išraiška...

Tikiu, kad kiekvienas iš mūsų turime mėgstamą menininką: rašytoją, dailininką, kompozitorių, režisierių... Kad esame susipažinę su šio kūrėjo biografija, žinome jo kūrybos kelią, kuris neretai būna paženklintas sunkumų. Savo knygų lentynose rasime šio rašytojo veikalų, namų sienas puoš dailininkų paveikslai ar jų reprodukcijos, kitu atveju šiuos darbus galime pamatyti garsiausiuose pasaulio muziejuose...

Turiu visų autorių (vaizduojamojo meno ar poezijos, kunigų ir klierikų) vardu atskleisti mažą paslaptį: mes irgi turime tokį Kūrėją, kurio pamatyti paveikslai nepalieka abejingų, išgirsti garsai spaudžia

Valentin Dulko „T V E M S“

ašarą, o Jo gyvenimo ir veiklos istorijos nepajėgia aprašyti jokia rašytojo plunksna...

Šio Autoriaus darbus esame matę visi: nežinau jų pavadinimų, greičiausiai jų ir nereikia žinoti – jie

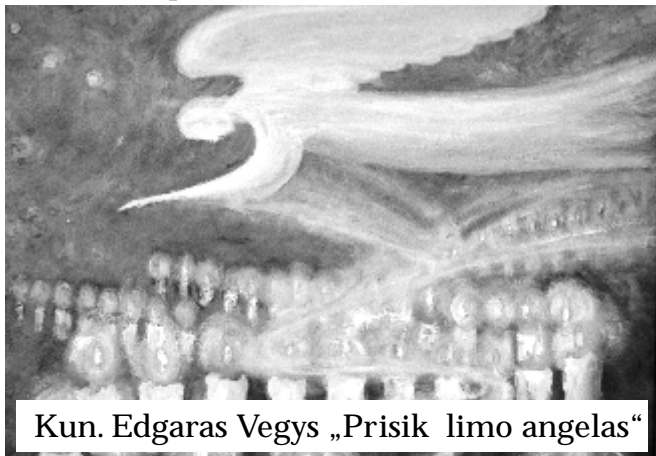
patys puikiai save apibūdina. Paminėsiu keletą jų: tai saulėta vasaros diena ir žiemos naktis, mėnulio apšviesta, tai auksinis ruduo ir geltonų lapų kilimai, tai pavasario žolė, kuri kalasi po lietaus, tai rūke paskendęs ramus ežeras, galiausiai tai – Tavo ir mano gyvenimas...

Valentin Dulko
prie savo darbų iš ciklo „Tavo ir Mano“

Kiekvieną kartą, kai žiūriu į šiuos paveikslus, negaliu atsistebėti jų grožiu, o ypač šio Menininko kūrybiškumu: grožio pajautimu, išraiškos būdu, technika, o kartu tuo subtilumu, kuris menininkų vadinamas „lengvu polėkiu“:

Kodėl apie tai kalbu?

Kun. Edgaras Vegys „Prisiklimo angelas“

Pradžios knygos pirmieji skyriai mums kalba apie Dievo-Kūrėjo šešis nuostabius darbus, kurių viršūnė yra žmogus, sukurtas pagal Jo paveikslą ir panašumą.

Pradėjęs nuo chaoso suvaldymo, Dievas Kūrėjas diena po dienos ieškojo nuostabios, Jo Paties norėtos grožio išraiškos, to, ką ji turi kilniausio savyje ir šituo norėjo pasidalinti su

žmogumi.

Po pirmos kūrimo dienos Dievas tarsi atsitraukia, tarsi padaro žingsnį atgal, jog pamatyti, kad tai yra gera, tai yra gražu, ir taip kuria šešias dienas...

Galiausiai Dievas sukuria žmogų ir jam nereikia atsitraukti, kadangi jis žino, kad tai Jo paveikslas ir jo panašumas, ir tai yra gera...

Sukūręs žmogų, Dievas kvėpė į jį dvasią, kvėpė gyvybę, kartu įkvėpė ir kūrybos gyslelę, ir žmogus gavo galią pažinti grožį ir jį perteikti.

Tą puikiai iliustruoja rusų rašytojo Maksimo Gorkio mintis, jog žmogaus gyvenimas – *menas visur surasti grožį ir džiaugsmą*.

Toks yra mūsų pašaukimas – kurti grožį ir kiekvieną dieną artėti prie tikrojo Kūrėjo. Tapti meilės dailininkais, gerumo poetais, vilties kompozitoriais, kurių darbai atspindėtų mus Sukūrusiojo paveikslą.

Ir pabaigoje....

Šie darbai yra mūsų seminarijos auklėtinių, buvusių ir esamų, padėka Dievui už gautą talentą kurti.

Klier. Valentin Dulko, VI k.

IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO

Tarpseminarinis krepšinio turnyras

Kiekvienais metais spalio viduryje vyksta tarpseminarinės sporto varžybos. Į jas suvažiuoja Vilniaus, Kauno, Telšių, Rygos seminarijos. Tam, kad būtų įvairovė, klierikai kasmet rungtis skirtingose sporto šakose. Vieni metai būna skirti salės futbolui, kiti – tinkliniui, dar kiti – krepšiniui.

Nors sporto salėje klierikai trumpam tampa varžovais, tačiau pasibaigus turnyrui esame draugai ir bičiuliai. Juk šių varžybų tikslas nėra užimti pirmąsias vietas (nors be abejo niekas nenori pasirodyti silpnesnis), bet išgyventi bendrystę su kitų seminarijų atstovais. Sporto varžybos kartais tampa vienintele proga užmegzti draugystę su toliau esančiais Rygos ar Telšių seminarijų klierikais. Būna malonu po metų pertraukos pabendrauti su retai matomais bičiuliais. Sportas tikrąją prasme mums suteikia bendrystės galimybę.

Šiais metais vyko krepšinio turnyras. Jį surengė Telšių seminarija. Kadangi Žemaitija šiemet šventė šešių šimtų metų krikšto jubiliejų, tai Telšių klierikai ir jų vadovybė organizavo gražią sporto šventę, persmelktą šio istorinio įvykio šviesa. Žemaitija vėliausiai iš visų Europos regionų buvo pakrikštyta. Tačiau vėliausiai nereiškia, jog žemaičiai prastesni krikščionys už kitus, netgi atvirkščiai, matant gražias Žemaitijos bažnyčias, pastatytus didžiulius medinius kryžius prie namų ir pakelėse, jauti, kad šioje žemėje gilias tikėjimas įleido šaknis į Trejybį Dievą.

Tačiau mes važiuojame į Žemaitiją ne tik grožėtis jos istoriniu paveldu, bet tuo pačiu norėjome iškovoti pergalę ir sporto varžybose. Tris metus iš eilės Vilniaus seminarija buvo stipriausia sporto srityje. Pirmą vietą laimėjome krepšinio, futbolo, tinklinio varžybose. Šį kartą reikėjo apginti geriausių krepšininkų titulą. Nors šiais metais mūsų pajėgos buvo negausios, tačiau beveik kas vakarą rinkomės sporto salėje ir treniruodavomės. Futbolo ir tinklinio finaluose dvejus metus iš eilės kovėmės su rygiečiais. Ir dabar juokavome, kad trečią kartą susitikime finale su jais, o kiti varžovai gal bus lengvai įveikiami; deja mūsų prognozės visiškai nepasitvirtino.

Kelionė į Žemaičių Kalvariją (ten vyko

Telšių klierikai, jau buvo atvažiavę ir kauniečiai. Pasidaliję įspūdžiais mes visi nuėjome į Žemaičių Kalvarijos baziliką, ten kartu meldėmės

rožinį. Po rožinio maldos mūsų laukė su žemaitiška meile ir dosnumu paruošta vakarienė. Po sočios vakarienės draugiški pokalbiai tarp klierikų prasitęsė. Šiek tiek pavėlavę atvyko ir rygiečiai. Bendrystės dvasia pleveno tą vakarą.

Kad ir koks bebūtų svarbus turnyras, mūsų visų, tikinčiųjų, esminis gyvenimo dalykas yra susitikimas su Dievu. Ryte, susirinkę bazilikoje, seminaristai meldėsi Liturginių Valandų Rytmetinę, vėliau buvo aukojamos šv. Mišios. Pasistiprinę Kristaus Kūnu prie Viešpaties altoriaus papusryčiavome ir išėjome į išnuomotą mokyklos salę žaisti krepšinio. Telšiškiai tikrai pasiruošę turnyru: du teisėjai, profesionali švieslentė, muzika, salės dekoracijos, o svarbiausia – draugiška nuotaika.

pasveikinimų varžybų dalyviams, turnyras buvo atidarytas taikliu Telšių seminarijos rektoriaus metimu į krepšį, kurio tinklelyje buvo užrištas turnyro kamuolys. Pirmieji žaidė turnyro šeimininkai ir rygiečiai. Telšiai be vargo įveikė rygiečius. Rungtynės truko keturis kėlinius po septynias minutes. Pagaliau atėjo ir mūsų eilė. Amžini varžovai – Kaunas ir Vilnius – išbėgo į aikštelę. Užvirė kova. Kauniečiai išsiveržė į priekį, tačiau vilniečiai jų „nepaleido“ ir kova vyko taškas į tašką. Ketvirtame kėlinyje vilniečių persvara išaugo iki dešimties taškų ir mes patikėjome, jog pergalė mūsų, tačiau kauniečiai susikaupė ir du iš eilės taiklūs tritaškiai perskrodė mūsų krepšio tinklėlį, o mūsų atakos buvo nerezultatyvios. Išlyginę rezultatą kauniečiai išplėšė pergalę kelių taškų skirtumu. Tai tapo lūžio momentu mūsų komandai, nes nesugebėjome psichologiškai atsigauti kovoje su Telšiais. Namų šeimininkai mus įveikė. Šiek tiek paguodos suteikė tik tai, kad nugalėjome rygiečius.

Užsibaigus grupės varžyboms po pietų buvo žaidžiami finalai. Nuotaika prislopo ir net gardžiai atrodantys pietūs nebuvo tokie skanūs, pralaimėjimo kartėlis jautėsi kiekviename kasnyje, bet reikėjo susikaupti ir garbingai pasirodyti mažajame finale, kurį žaidėme su rygiečiais. Du kėlinius Rygos seminarijos komanda priešinosi didvyriškai, bet trečiajame kėlinyje mes pradėjome žaisti tikrąjį savo žaidimą ir laimėję užėmėme trečiąją vietą. Finalo rungtynėse susikovė Telšiai ir Kaunas. „Arba dabar arba niekada“ girdėjosi telšiečių lūpose. Tačiau sušvilpus teisėjui Telšių žaidėjus sukaustė jaudulys – jie pirmą kėlinį pralaimėjo 8:0. Atrodė, kad kauniečiai taps čempionais, tačiau antrajame kėlinyje telšiškiai susikaupė ir neleido varžovams dar labiau atsiplėšti. Po didžiosios pertraukos telšiškiai pakilo į kovą ir dabar taikliais metimais buvo „žudomi“ kauniečiai. Tarsi „ant sparnų“ Telšių seminaristai sužaidė

ketvirtąjį kėlinį, jie triumfavo triuškinaičiu rezultatu – 40:20. Gražuolė pirmos vietos taurė su

užrašu „600 metų Žemaitijos krikštui“ sublizgo Telšių komandos žaidėjų rankose. Kauniečiai tenkinosi antra vieta. Rygiečiai užėmė ketvirtą vietą

gavo didžiulį keturių kilogramų tortą, kurį neiškentę ėmė ragauti krepšinio salėje, vienas iš mūsiškių pavyko atsignybtį to torto mažą gabaliuką.

Nuovargį greitai pakeitė gera nuotaika, kuri

sklandė salėje. Niekas per daug nesisielojo dėl užimtos žemesnės vietos – šventės ir draugystės atmosferoje baigėsi šis krepšinio turnyras. Pavargę, bet nenuliūdę, grįžome į Vilnių. Seminarijoje mus

pasitiko rektorius, vicerektorius, propedeutinio kurso vadovas. Jie šypsodamiesi mums spaudė rankas, sveikino su trečiąja vieta, nors mes šiek tiek jautėmės nuvylę mūsų bendruomenę, bet toks yra sportas – negali visada laimėti. Tačiau svarbiausia prisiminti apaštalo Pauliaus žodžius: „Argi nežinote,

kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną? Ir jūs taip bėkite, kad laimėtumėte! Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko, jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį“ (1 Kor 9, 24–25).

Klier. Renatas Švenčionis, IV k.

Pokalbis su seminarijos pirmakursiais Viliumi ir Valdemaru

Kalbiname mūsų seminarijos pirmakursius, kuriems viskas dar nauja, ir klausiamo apie naują sekmadieninių praktikų patirtį.

Pradedame nuo Viliaus

Kaip išgyveni šv. Komunijos dalijimo tarnystę? Ką tau reiškia Kristus, pasiliekančias Švč. Sakramente?

Pradžioje man buvo labai nedrąsu dalyti šv. Komuniją, nes jaučiau didelę atsakomybę, mat man patikima perduoti Kristaus Kūną kitiems. Tačiau visiškai prisiėmiau šią atsakomybę, visu 100%! Po pirmo šv. Komunijos dalijimo mano klebonas sakė, kad aš grįžau visas nušvitęs ir spindintis – man tai buvo nuostabus išgyvenimas. Prisilietimas prie Kristaus Jį dalijant nėra lyg kokios dovanos įteikimas kitam – tai kažkas daugiau. Man nuostabu matyti, kai žmonės ateina į Eucharistijos šventimą, trokšta pažinti Dievą, jaučia, kad Jis yra gyvas ir nori Jį priimti. Man tai liudijimas, kad Jis yra amžinai gyvas tabernakulyje. Jis, Kristus, man yra labai svarbus, nes Jis yra mano gyvybė, mano šviesa.

Esi paskirtas praktikai į Pal. J. Matulaičio parapiją. Girdėjau, kad ten tenka dažnai laidoti. Ar tau jau teko tai daryti? Ką išgyvenai?

Jau vasarą jaudinausi, kad gali tekti laidoti ir supratau, kad man tai būtų didelis išbandymas. Dar prieš seminariją, kai dalyvaudavau pažįstamų žmonių laidotuvėse, giliai įsimąstydavau, kad šis gyvenimas

nesibaigia duobėje, kad jis tęsiasi anapus. Jau tuomet aš nejučiuom ruošiausi pats laidoti, kai tapsiu seminaristu. Labai dėkoju Dievui, kad buvau paskirtas į šią parapiją ir galėjau priimti tokį išbandymą. Prisipažinsiu, kad nors ir drebėdamas, tačiau laukiau pirmųjų laidotuvių. Per jas palydėjau amžinybėn nelabai senyvo amžiaus moterį ir kai pakviečiau prie kapo pasidalinti jos artimuosius, tai pats susigraudinau, man pačiam suspaudė širdį. Tačiau buvo gera, kad galėjau, Dievui padedant, gražių paguodos žodžių pasakyti. Esu labai patenkintas, kad turiu teisę palydėti į amžiną miestą tuos žmonelius, kurie yra pašaukti Dievo.

Klausiamo Valdemaro

Kaip jautiesi, kai šiemet jau gali dalyti Kristaus Kūną per šv. Mišias? Ką tau reiškia Eucharistija?

Tai yra neapsakomas jausmas, didžiulė malonė – laikyti savo rankose Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūną. Visada tam ruošiuosi su didele atsakomybe prašydamas Švč. Mergelės Marijos, Gailestingumo Motinos, užtarimo, kad tinkamai ir su meile galėčiau tą tarnystę atlikti. Dalydamas šv. Komuniją, visada širdyje šlovinu Viešpatį Jėzų ir dėkoju už Jo beribį gailestingumą, kuriame mus visus panardina. Tačiau pasidaro liūdna, kai matau daug žmonių, nepriimančių Kristaus Kūno. Jie nesuvokia, kokią didžią DOVANĄ praranda. Aš neįsivaizduoju savo gyvenimo be Eucharistijos. Tai yra GYVYBĖS ŠALTINIS, iš kurio semiuosi jėgų ir reikalingų malonių, kad galėčiau tinkamai ir prasmingai išgyventi kiekvieną man duotą gyvenimo dieną.

Valdemarai, ar jau teko laidoti? Kas tau labiausiai įsiminė per laidotuves?

Taip, jau teko atlikti laidojimo apeigas. Žinojau, kad teks laidoti, bet nemaniau, kad jau taip greitai su tuo susidursiu. Neslėpsiu, kad vienintelis dalykas su kuriuo reikėjo kovoti – tai jaudulys. Užėjęs į šarvojimo salę turėjau suimti save į rankas ir susivokti, kad atėjau šiems sielvartaujantiems žmonėms skelbti Gerosios Naujienos – liudyti Prisikėlusio Jėzaus Kristaus.

Parengė klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

Susi pažinkite su propedeutinio kurso studentais

Šiomet į seminarijos propedeutinį (parengiamąjį) kursą buvo priimti keturi studentai, tačiau jau pačioje pradžioje vienas jų paliko studijas. Kviečiame susipažinti su kitais trimis studentais.

Darius Graževič

Man 19 metų. Esu iš Lentvario parapijos – ten užaugau. Baigiau Lentvario Motiejaus Šimelionio gimnaziją.

Mano pašaukimo istorija prasidėjo prieš dvejus metus, kai pradėjau mąstyti apie savo ateitį. Tuo metu buvo jau 10 metų, kai patarnavau savo parapijoje ir dirbau zakristijonu. Turėjau savo

patarnautojų grupelę. Deja, jų liko nedaug – tik patys ištikimiausi. Tačiau pradžioje buvo maždaug apie 40 patarnautojų. Mokiau juos liturgikos ir patarnavimo taisyklių – man tai patiko, tačiau

jaučiau, kad man to neužtenka, kad kažko trūksta. Tuo metu vienas kunigas man pasakė: „Kurk savo gyvenimą kaip nori ir daryk kas tau patinka, nes bus gražinta su kaupu“. Tada pagalvojau, kad galbūt mano kelias yra kunigystė. Man giliai įstrigo kunigo ištarti žodžiai. Negalėjau jų pamiršti, todėl nusprendžiau eiti į kunigystę ir skelbti žmonėms Gerąją Naujieną savo gyvenimu ir darbais.

Į propedeutinį kursą važiauvau su nerimu. Įžengus į seminariją tas nerimas pradingo ir pasijutau kaip namie. Žinoma, buvo sunku prisitaikyti prie dienotvarkės, nes ji labai įtempta, tačiau išmokau įvairių naujų dalykų.

Tikiuosi, kad pal. Jonas Paulius II ir visi šventieji užtars, kad įgyvendinčiau šią savo svajonę.

Tomas Bernatavičius

Man 23 m. Gimiau ir augau Druskininkuose. Ten baigiau “Ryto” gimnaziją ir įstojau į Lietuvos sveikatos mokslų universiteto (LSMU) medicinos fakultetą. Lygiagrečiai bestudijuodamas įgijau

paramediko specialybę. Dvejus metus dirbau Kauno miesto Greitosios medicininės pagalbos (GMP) centro paramediku.

Apie kunigystę jau pasvarstydavau mokymdamasis vidurinėje mokykloje. Tačiau mažiau, kad bus taip, kaip Dievas norės. Rimtai svarstyti apie seminariją pradėjau prieš metus. Tada pasiėmiau